

Arrest

nr. 70 443 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekster en tweede verzoeker kwamen België binnen op 8 december 2005 en dienden diezelfde dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 3 maart 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Eerste verzoekster en tweede verzoeker kwamen België opnieuw binnen op 19 november 2009 en dienden diezelfde dag voor een tweede maal een asielaanvraag in.

1.4. Op 11 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.5. Op 5 november 2010 dienden eerste verzoekster en tweede verzoeker, die verklaren België sinds het indienen van hun tweede asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een derde asielaanvraag in. Diezelfde dag diende derde verzoeker, die verklaart België te zijn binnengekomen op 19 november 2009, een eerste asielaanvraag in.

1.6. Op 7 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 8 september 2011 in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma uit Kosovo en bezit u enkel de Kosovaarse nationaliteit. U werd geboren in Mitrovica (Kosovo), groeide op in Kosovo Polje en ging na uw huwelijk bij de familie van uw man in Vucitrn (Kosovo) wonen. In 1999, tijdens de oorlog in Kosovo, vielen de Albanezen jullie woning te Vucitrn binnen en sloeg u samen met uw man, A.(...) G.(...) (OV-nummer: 5.852.075), op de vlucht naar Mitrovica. Vandaar vluchtten u en uw gezin richting Duitsland, alwaar jullie geen asiel verkregen, maar wel een Duldung (Opgeschorte Uitzettingsmaatregel). In 2005 vluchtte u samen met uw gezin van Duitsland naar België omdat twee gemaskerde Albanezen bij jullie thuis waren binnengedrongen en jullie met de dood bedreigd hadden. In België vroegen jullie asiel aan, maar op vraag van Duitsland werden jullie toen gerepatriëerd. Enkele jaren later, op 10 oktober 2009 kregen jullie van de Duitse autoriteiten een Abschiebung (Bevel tot Uitzetting). Omdat jullie niet terug naar Kosovo durfden en een groot deel van uw familie hier woont, kwamen u en uw gezin terug naar België, alwaar u op 19 november 2009 een tweede maal asiel aanvraag. Op 11 februari 2010 verplichtte België jullie opnieuw terug te keren naar Duitsland. U gaf hier echter geen gehoor aan, bleef vervolgens illegaal in België en vroeg uiteindelijk op 5 november 2011 nog een derde keer asiel aan – met als voornaamste reden dat u en uw gezin, na repatriëring naar Duitsland, vrezen teruggestuurd te worden naar Kosovo. Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u twee Servische geboorteaktes neer, respectievelijk afgegeven op 31 augustus 2009 en 23 juni 2010, te Kraljevo; en twee brieven van de Roma organisatie 'Romano Dzuvdipe', de dato 4 november 2010 en 8 december 2010, aangaande uw situatie en die van uw gezin. Met betrekking tot uw medische problemen legde u dan weer het medisch attest neer dat u indiende in het kader van uw aanvraag tot medisch verblijf; alsook een brief, de dato 3 mei 2005, met het antwoord van de Dienst Vreemdelingenzaken op die aanvraag.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw man, A.(...) G.(...), werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag werd beslist dat de door hem aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn bovendien geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar uw land. De beslissing van uw partner luidt als volgt: "Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw vrees – in het geval van een terugkeer naar Kosovo door de Albanezen vermoord te worden – niet aannemelijk hebt gemaakt. Evenmin wist u te duiden waarom de Albanezen in Kosovo, en in Vucitrn in het bijzonder, specifiek u en uw gezin zouden viseren. Zo stelde u in 1999 louter en alleen gevluht te zijn omwille van de oorlog en het veralgemeend geweld – er waren destijds geen concrete of persoonlijke redenen waarom u Kosovo verliet en in Duitsland asiel aanvraag (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, p. 4). Daarnaast baseerde u uw bewering als Roma in Kosovo te zullen worden vermoord enkel en alleen op wat u in de media ziet, en op een verhaal aangaande een andere Roma familie, die, volgens uw verklaringen, eerder vanuit Duitsland werd gerepatriëerd en uiteindelijk in Kosovo Polje werd vermoord (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, pp. 13-15). Aangaande dit laatste dient bovendien vermeld te worden dat u dit verhaal niet aan de hand van objectieve elementen wist te staven. Mocht u dit desgevallend toch gedaan hebben, blijkt bovendien uit uw verklaringen dat u de familie in kwestie niet persoonlijk kende en dat het een incident van zes à zeven jaar geleden betreft (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, pp. 14-15). Gelet op dit alles, en in het bijzonder op het feit dat u het verband tussen uw gezin en voornoemde

familie niet wist aan te tonen, lijken er op heden dan ook geen redenen te bestaan waarom u en uw gezin in Kosovo hetzelfde zou overkomen. Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt worden dat de situatie voor Roma in **Kosovo** – zoals u ze beschrijft – allesbehalve overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-Generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo, en in Vucitrn/Priluzje in het bijzonder, wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Voorts dient vermeld te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-Generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, immers wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-Generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Aangaande het feit dat u in Kosovo geen familiebanden, noch een huis of werk hebt (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, pp. 13-16), dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit eerder problemen van praktische, logistieke en socio-economische aard zijn. Mocht u in Kosovo tengevolge van discriminatie toch geen werk of huis vinden dan dient alsnog vermeld te worden dat, over het algemeen, de discriminatie in Kosovo niet van die aard is om, cumulatief gezien, gelijk gesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast kan vermeld worden dat de informatie van het Commissariaat-Generaal aantoont dat discriminatie of een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten – in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten – voor de RAE vaak begint met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. Het feit dat u momenteel enkel over Servische en dus niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikt, zou op zich echter geen probleem mogen geven. Zo blijkt uit de informatie immers ook dat alle personen die op 1 januari 1998 burgers waren van de Federale Republiek Joegoslavië en op die dag hun gewoonlijk verblijf in de Republiek Kosovo hadden – net als hun directe afstammelingen – recht hebben op het staatsburgerschap van de Republiek Kosovo. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat de Kosovaarse overheid continue stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarnaast initieert ook het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, met onder andere het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het

aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Tot slot blijkt uit de informatie dat eens RAE geregistreerd zijn bij het Municipal Civil Status Office, ze zich probleemloos tot de lokale autoriteiten kunnen wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en in principe op basis hiervan hun rechten kunnen laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine – althans indien ze aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Verder kan vermeld worden dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat anno 2011 de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Wat betreft het feit dat u een Servisch paspoort bezit, kan nog worden opgemerkt dat u herhaaldelijk verklaarde niet over de Servische nationaliteit te beschikken (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, pp. 2; 10). Zo stelde u – toen u gevraagd werd wat u in Servië vreest – enkel dat u de nationaliteit niet hebt en er dus ook niet zou kunnen blijven (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, p. 16). Gelet op het voorgaande mag dan ook besloten worden dat er geen redenen lijken te bestaan waarom er in uw hoofde van uw persoon sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Servië. Volledigheidshalve kan bovendien nog gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-Generaal aangaande situatie van Roma in **Servië**. Daaruit blijkt dat de huidige Servische overheid zich actueel niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan ministeries en ngo's. Voorts erkennen de Servische autoriteiten in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten ze, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete

oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië geeft anno 2011 op zich dus geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980." Tot slot kan nog worden toegevoegd dat de informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich beroept in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd, en dat er uiteindelijk ook inzake de asielaanvraag van uw zoon, H.(...) H.(...) (OV-nummer: 6.717.494) een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma uit Kosovo. U bent afkomstig uit Vucitrn (Kosovo) en zou – ondanks het feit dat u over een Servisch paspoort beschikt – enkel de Kosovaarse nationaliteit bezitten. In 1999, tijdens de oorlog in Kosovo, vielen de Albanezen jullie woning te Vucitrn binnen en sloeg u samen met uw vrouw, H.(...) H.(...) (OV-nummer: 5.852.075), op de vlucht. Met de hulp van KFOR kwamen u en uw gezin terecht in Mitrovica (Kosovo), alwaar jullie twee dagen bleven alvorens richting Duitsland te vertrekken. Daar verkregen jullie geen asiel, maar wel een Duldung (Opgeschorte Uitzettingsmaatregel) en woonden jullie in de Fullenstraße 10, te Rottenburg-Wumme. In 2005 vluchtte u samen met uw gezin van Duitsland naar België omdat twee gemaskerde Albanezen bij jullie thuis waren binnengedrongen en jullie met de dood bedreigd hadden. In België vroegen jullie asiel aan, maar op vraag van Duitsland werden jullie toen gerepatriëerd. Enkele jaren later, op 10 oktober 2009 kregen jullie van de Duitse autoriteiten een Abschiebung (Bevel tot Uitzetting). Omdat jullie niet terug naar Kosovo durfden en een groot deel van uw familie hier woont, kwamen u en uw gezin terug naar België, alwaar u op 19 november 2009 een tweede maal asiel aanvraag. Op 11 februari 2010 verplichtte België jullie opnieuw terug te keren naar Duitsland. U gaf hier echter geen gehoor aan, bleef vervolgens illegaal in België en vroeg uiteindelijk op 5 november 2011 nog een derde keer asiel aan – met als voornaamste reden dat u en uw gezin, na repatriëring naar Duitsland, vrezden teruggestuurd te worden naar Kosovo. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw Servisch paspoort neer, uitgereikt op 5 november 2001 door de Servische ambassade te Rome (Italië); uw Servisch nationaliteitsbewijs, afgegeven op 8 juli 2010 te Nis (Servië); en uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 2 juni 2009 te Kraljevo (Servië). Daarnaast legde u ook volgende documenten neer: twee Servische geboorteaktes van uw vrouw, respectievelijk afgegeven op 31 augustus 2009 en 23 juni 2010, te Kraljevo; een kopie van de geboorteakte van uw dochter, A.(...) H.(...), uitgereikt op 3 januari 2000, te Rottenburg-Wumme; kopieën van de Belgische identiteitskaarten van uw familie in België; en twee brieven van de Roma organisatie 'Romano Dzuvdipe', de dato 4 november 2010 en 8 december 2010, aangaande uw situatie en die van uw gezin. Met betrekking tot de medische problemen van uw vrouw legde u tot slot het medisch attest neer dat u indiende in het kader van haar aanvraag tot medisch verblijf; alsook een brief, de dato 3 mei 2005, met het antwoord van de Dienst Vreemdelingenzaken op die aanvraag.

B. Motivering

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw vrees – in het geval van een terugkeer naar Kosovo door de Albanezen vermoord te worden – niet aannemelijk hebt gemaakt. Evenmin wist u te duiden waarom de Albanezen in Kosovo, en in Vucitrn in het bijzonder, specifiek u en uw gezin zouden viseren. Zo stelde u in 1999 louter en alleen gevluht te zijn omwille van de oorlog en het veralgemeend geweld – er

waren destijds geen concrete of persoonlijke redenen waarom u Kosovo verliet en in Duitsland asiel aanvraag (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, p. 4). Daarnaast baseerde u uw bewering als Roma in Kosovo te zullen worden vermoord enkel en alleen op wat u in de media ziet, en op een verhaal aangaande een andere Roma familie, die, volgens uw verklaringen, eerder vanuit Duitsland werd gerepatriëerd en uiteindelijk in Kosovo Polje werd vermoord (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, pp. 13-15). Aangaande dit laatste dient bovendien vermeld te worden dat u dit verhaal niet aan de hand van objectieve elementen wist te staven. Mocht u dit desgevallend toch gedaan hebben, blijkt bovendien uit uw verklaringen dat u de familie in kwestie niet persoonlijk kende en dat het een incident van zes à zeven jaar geleden betreft (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, pp. 14-15). Gelet op dit alles, en in het bijzonder op het feit dat u het verband tussen uw gezin en voornoemde familie niet wist aan te tonen, lijken er op heden dan ook geen redenen te bestaan waarom u en uw gezin in Kosovo hetzelfde zou overkomen. Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt worden dat de situatie voor Roma in **Kosovo** – zoals u ze beschrijft – allesbehalve overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-Generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo, en in Vucitrn/Priluzje in het bijzonder, wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Voorts dient vermeld te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-Generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, immers wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-Generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Aangaande het feit dat u in Kosovo geen familiebanden, noch een huis of werk hebt (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, pp. 13-16), dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit eerder problemen van praktische, logistieke en socio-economische aard zijn. Mocht u in Kosovo tengevolge van discriminatie toch geen werk of huis vinden dan dient alsnog vermeld te worden dat, over het algemeen, de discriminatie in Kosovo niet van die aard is om, cumulatief gezien, gelijk gesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast kan vermeld worden dat de informatie van het Commissariaat-Generaal aantoont dat discriminatie of een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten – in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten – voor de RAE vaak begint met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. Het feit dat u momenteel enkel over Servische en dus niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikt, zou op zich echter geen probleem mogen geven. Zo blijkt uit de informatie immers ook dat alle personen die op 1 januari 1998 burgers waren van de Federale Republiek Joegoslavië en op die dag hun gewoonlijk

verblijf in de Republiek Kosovo hadden – net als hun directe afstammelingen – recht hebben op het staatsburgerschap van de Republiek Kosovo. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat de Kosovaarse overheid continue stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarnaast initieert ook het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, met onder andere het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Tot slot blijkt uit de informatie dat eens RAE geregistreerd zijn bij het Municipal Civil Status Office, ze zich probleemloos tot de lokale autoriteiten kunnen wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en in principe op basis hiervan hun rechten kunnen laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine – althans indien ze aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Verder kan vermeld worden dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat anno 2011 de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Wat betreft het feit dat u een Servisch paspoort bezit, kan nog worden opgemerkt dat u herhaaldelijk verklaarde niet over de Servische nationaliteit te beschikken (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, pp. 2; 10). Zo stelde u – toen u gevraagd werd wat u in Servië vreest – enkel dat u de nationaliteit niet hebt en er dus ook niet zou kunnen blijven (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, p. 16). Gelet op het voorgaande mag dan ook besloten worden dat er geen redenen lijken te bestaan waarom er in uw hoofde van uw persoon sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Servië. Volledigheidshalve kan bovendien nog gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-Generaal aangaande situatie van Roma in **Servië**. Daaruit blijkt dat de huidige Servische overheid zich actueel niet inlaat met een actief

repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan ministeries en ngo's. Voorts erkennen de Servische autoriteiten in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten ze, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië geeft anno 2011 op zich dus geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Tot slot kan nog worden toegevoegd dat de informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich beroept in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd, en dat er uiteindelijk ook inzake de asielaanvraag van uw vrouw, H.(...) H.(...), en uw zoon, H.(...) H.(...) (OV-nummer: 6.717.494) een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van derde verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma uit Kosovo en bezit u enkel de Kosovaarse nationaliteit. U werd geboren in Mitrovica (Kosovo), maar groeide op in Vucitrn (Kosovo). In 1999, tijdens de oorlog in Kosovo, vluchtte u samen met uw vader en moeder, A.(...) G.(...) en H.(...) H.(...) (OV-nummer: 5.852.075), naar Duitsland. Daar verkregen jullie geen asiel, maar wel een Duldung (Opgeschorte Uitzettingsmaatregel) en woonden jullie in de Fullenstraße 10, te Rottenburg-Wumme. In 2005 kwam u, nog steeds als minderjarige, voor de eerste keer naar België. Uw ouders vroegen hier asiel aan, maar op vraag van Duitsland werden jullie toen gerepatriëerd. Enkele jaren later, op 10 oktober 2009 kregen jullie van de Duitse autoriteiten een Abschiebung (Bevel tot Uitzetting). Omdat jullie niet terug naar Kosovo durfden en een groot deel van uw familie hier woont, kwam uw gezin terug naar België, alwaar uw ouders op 19 november 2009 een tweede maal asiel aanvroegen. Op 11 februari 2010 verplichtte België jullie opnieuw terug te keren naar Duitsland. Uw ouders gaven hier echter geen gehoor aan, bleven vervolgens illegaal in België en vroegen uiteindelijk op 5 november 2011 – toen u reeds meerderjarig was – een derde keer asiel aan – met als voornaamste reden dat u en uw gezin, na repatriëring naar Duitsland, vrezten teruggestuurd te worden naar Kosovo. Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u noch op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch op het Commissariaat-Generaal (CGVS) enige (identiteits)documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw ouders, A.(...) G.(...) en H.(...) H.(...), werden aangebracht. Aangezien inzake hun asielaanvraag werd beslist dat de aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn bovendien geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezzen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar uw land. De beslissing van uw partner luidt als volgt: "Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw vrees – in het geval van een terugkeer naar Kosovo door de Albanen vermoord te worden – niet aannemelijk hebt gemaakt. Evenmin wist u te duiden waarom de Albanen in Kosovo, en in Vucitrn in het bijzonder, specifiek u en uw gezin zouden viseren. Zo stelde u in 1999 louter en alleen gevlucht te zijn omwille van de oorlog en het veralgemeend geweld – er waren destijds geen concrete of persoonlijke redenen waarom u Kosovo verliet en in Duitsland asiel aanvraagde (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, p. 4). Daarnaast baseerde u uw bewering als Roma in Kosovo te zullen worden vermoord enkel en alleen op wat u in de media ziet, en op een verhaal aangaande een andere Roma familie, die, volgens uw verklaringen, eerder vanuit Duitsland werd gerepatriëerd en uiteindelijk in Kosovo Polje werd vermoord (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, pp. 13-15). Aangaande dit laatste dient bovendien vermeld te worden dat u dit verhaal niet aan de hand van objectieve elementen wist te staven. Mocht u dit desgevallend toch gedaan hebben, blijkt bovendien uit uw verklaringen dat u de familie in kwestie niet persoonlijk kende en dat het een incident van zes à zeven jaar geleden betreft (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, pp. 14-15). Gelet op dit alles, en in het bijzonder op het feit dat u het verband tussen uw gezin en voornoemde familie niet wist aan te tonen, lijken er op heden dan ook geen redenen te bestaan waarom u en uw gezin in Kosovo hetzelfde zou overkomen. Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt worden dat de situatie voor Roma in **Kosovo** – zoals u ze beschrijft – allesbehalve overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-Generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo, en in Vucitrn/Priluzje in het bijzonder, wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Voorts dient vermeld te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-Generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, immers wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-Generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Aangaande het feit dat u in Kosovo geen familiebanden, noch een huis of werk hebt (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, pp. 13-16), dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit eerder problemen van praktische, logistieke en socio-economische aard zijn. Mocht u in Kosovo tengevolge van discriminatie toch geen werk of huis vinden dan dient alsnog vermeld te worden dat, over het algemeen, de discriminatie in Kosovo niet van die aard is om, cumulatief gezien, gelijk gesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast kan vermeld worden dat de informatie van het Commissariaat-Generaal aantoont dat discriminatie of een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele

grondrechten – in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten – voor de RAE vaak begint met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. Het feit dat u momenteel enkel over Servische en dus niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikt, zou op zich echter geen probleem mogen geven. Zo blijkt uit de informatie immers ook dat alle personen die op 1 januari 1998 burgers waren van de Federale Republiek Joegoslavië en op die dag hun gewoonlijk verblijf in de Republiek Kosovo hadden – net als hun directe afstammelingen – recht hebben op het staatsburgerschap van de Republiek Kosovo. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat de Kosovaarse overheid continue stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarnaast initieert ook het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, met onder andere het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Tot slot blijkt uit de informatie dat eens RAE geregistreerd zijn bij het Municipal Civil Status Office, ze zich probleemloos tot de lokale autoriteiten kunnen wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en in principe op basis hiervan hun rechten kunnen laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine – althans indien ze aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Verder kan vermeld worden dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat anno 2011 de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Wat betreft het feit dat u een Servisch paspoort bezit, kan nog worden opgemerkt dat u herhaaldelijk verklaarde niet over de Servische nationaliteit te beschikken (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, pp. 2; 10). Zo stelde u – toen u gevraagd werd wat u in

Servië vreest – enkel dat u de nationaliteit niet hebt en er dus ook niet zou kunnen blijven (Gehoorverslag CGVS, 30 augustus 2011, p. 16). Gelet op het voorgaande mag dan ook besloten worden dat er geen redenen lijken te bestaan waarom er in uw hoofde van uw persoon sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Servië. Volledigheidshalve kan bovendien nog gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-Generaal aangaande situatie van Roma in **Servië**. Daaruit blijkt dat de huidige Servische overheid zich actueel niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan ministeries en ngo's. Voorts erkennen de Servische autoriteiten in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten ze, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië geeft anno 2011 op zich dus geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980." Tot slot kan nog worden toegevoegd dat de informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich beroept in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, zoals onder meer het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, "doordat verwerende partij al te makkelijk voorhoudt dat verzoekers hun vrees niet aannemelijk maken en bovendien voorhouden dat de Kosovaarse/Servische overheid afdoende maatregelen hebben genomen tegen de discriminatie van Roma zodat er in hoofde van verzoekers geen sprake zou kunnen zijn van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, terwijl onvoldoende rekening werd gehouden met actuele situatie van Roma en met de situatie van verzoekers in het bijzonder". Waar in de bestreden beslissingen wordt overwogen dat zij hun vrees in geval van terugkeer naar Kosovo niet aannemelijk maken, verwijzen verzoekers naar het "World Report 2011", over de talrijke interetnische conflicten in Kosovo waarbij specifiek de RAE-gemeenschap werd gevisieerd. Betreffende de stelling van de verwerende partij dat de veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van Roma in Kosovo verbeterd is en over het algemeen als stabiel en kalm kan worden omschreven, laten verzoekers gelden dat het geenszins correct is dat Roma over hun volledige bewegingsvrijheid beschikken. Zij verwijzen dienaangaande naar een internetartikel van Amnesty International d.d. 27 september 2010, met als titel "Not welcome anywhere. Stop the forced return of Roma to Kosovo". Verzoekers opperen dat de verwerende partij evenmin kan worden gevolgd waar zij stelt dat er niet meer kan worden gesproken van interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo en dat zulks louter een subjectief onveiligheidsgevoel zou zijn dat geenszins wordt ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Zij verwijzen in dit verband opnieuw naar bovenvermeld rapport van Amnesty International en stellen dat hierin melding wordt gemaakt van menig interetnisch incident gedurende het jaar 2010, dit tot de datum van uitgifte van het rapport. Volgens verzoekers is ook het rapport van Human Rights Watch d.d. 24 januari 2011, getiteld "World Report 2011 – Kosovo" op dit punt duidelijk.

Verzoekers zijn dan ook de mening toegedaan dat de verwerende partij de situatie ten onrechte tracht te minimaliseren door louter te verwijzen naar hun bezoek in 2009, zonder dat zij afdoende onderzoek hebben gevoerd naar de huidige situatie anno 2011. Verzoekers opperen dat geen informatie wordt voorgelegd over de huidige situatie in Kosovo. Het *“World Report 2011 – Kosovo”* toont, zo merken zij vervolgens op, daarentegen afdoende de aanhoudende interetnische veiligheidsincidenten aan. Volgens verzoekers is hun vrees dan ook geheel terecht. Verzoekers herhalen de stelling van de verwerende partij dat *“het (...) algemeen aanvaard (wordt) dat om tot erkenning van de status van vluchteling te besluiten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingrechtelijke zin”* en dat *“zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt”*. Vervolgens opperen zij dat zulks voor hen ook het geval is. Immers, zo merken ze op, faalt het beleid van de Kosovaarse overheid gericht op de integratie van de Roma-minderheden in menig opzicht, hetgeen, zo voegen ze hieraan toe, Amnesty International ertoe heeft gebracht te stellen dat de voorwaarden nog niet vervuld zijn voor een duurzame en veilige terugkeer van Roma naar Kosovo. Ook doet het rapport van Amnesty International, aldus verzoekers, opmerken dat de maatregelen van de Kosovaarse overheid te weinig waarde hebben om te besluiten dat de situatie van Roma er afdoende verbeterd is en zij zich derhalve op de internationale bescherming zoals voorzien in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) moeten kunnen beroepen. Volgens verzoekers blijven Roma tot op de dag van vandaag in Kosovo nog steeds het slachtoffer van discriminatie. Het is volgens hen dan ook weinig aannemelijk dat tweede verzoeker zich tot de Kosovaarse autoriteiten had kunnen wenden om één en ander op afdoende wijze aan te klagen. Bovendien, zo voegen ze eraan toe, worden teruggestuurde Roma aan hun lot overgelaten en krijgen klachten geen gehoor. Zij verwijzen dienaangaande naar voormeld rapport van Amnesty International d.d. 27 september 2010 en citeren hieruit. Verzoekers merken verder op dat, niettegenstaande Kosovo een strategisch plan opstelde voor de integratie van de RAE-gemeenschappen voor de periode 2009-2015, uit het rapport van Amnesty International blijkt dat het comité dat dit plan zou controleren en toepassen op vandaag nog steeds niet bestaat. Ook het rapport van Human Rights Watch d.d. 24 januari 2011 stelde, aldus verzoekers, vast dat de implementatie van het plan moeizaam verloopt en Roma tot op vandaag nog steeds te maken hebben met aanhoudende discriminaties en daaraan gerelateerde problemen. Volgens verzoekers is de situatie voor de RAE-gemeenschappen in Kosovo dan ook, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij volgens hen tracht voor te houden, verre van afdoende. Bovendien, zo voegen ze eraan toe, bewijst de informatie dat er geen enkele reden is om te twifelen aan hun vrees.

Verzoekers poneren vervolgens dat zij ook niet naar Servië kunnen terugkeren. Zulks blijkt volgens hen duidelijk uit eerder vermeld artikel van Amnesty International d.d. 27 september 2010. Verzoekers menen dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen al te makkelijk voorhoudt dat de Servische autoriteiten de situatie voor Roma trachten te verbeteren, zonder evenwel aan te tonen dat de situatie voor Roma er effectief ook verbeterd is. Volgens verzoekers toont hoger vermeld rapport van Amnesty International het tegendeel aan. Aldus moet, zo vervolgen ze, worden vastgesteld dat de Roma in Servië tot op vandaag de meest kwetsbare minderheidsgroep zijn en er het voorwerp uitmaken van verbaal en fysiek geweld door burgers en politie. Bovendien worden zij er ook sociaal gediscrimineerd, aldus verzoekers die dienaangaande verwijzen naar een rapport van Human Rights Watch d.d. 11 maart 2010 met als titel *“Serbia 2009 van Bureau of Democracy, Human Rights and Labor”*. Verzoekers achten de beweringen van de verwerende partij dan ook in strijd met de informatie die zij zelf voorleggen.

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid, waaronder onder meer het redelijkheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht, *“aangezien, het CGVS zelfs niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent, terwijl verzoekers gevlucht zijn omwille van een reëel risico op ernstige schade en derhalve bescherming dienen te krijgen zoals voorzien in artikel 48/5”*. Verzoekers werpen op dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Ze menen dat er immers duidelijk sprake is van een risico op onmenselijke behandeling. Ze merken in die zin op dat zij als Roma in het verleden geconfronteerd zijn geweest met geweld, bedreigingen en aanhoudende discriminaties en stellen dat de autoriteiten in hun land van herkomst geen afdoende garanties op bescherming kunnen bieden. Het zou, aldus verzoekers, dan ook onmenselijk zijn om hen te laten terugkeren naar Kosovo of zelfs naar Servië, waar zij geconfronteerd zullen worden met soortgelijke problemen als voorheen. Volgens verzoekers houdt de verwerende partij geheel ten onrechte voor dat RAE-gemeenschappen in verschillende gemeenten geen veiligheidsproblemen

zouden kennen. Dat de RAE-gemeenschap over een onbeperkte bewegingsvrijheid zou beschikken, kan volgens hen evenzeer moeilijk worden voorgehouden. Verzoekers citeren en vertalen vervolgens een welbepaald stuk uit de *“UNHCR’s eligibility guidelines for assessing the international protection needs of individuals from Kosovo”* d.d. 9 november 2009. Verzoekers stellen dat de elementen die zij hebben aangehaald aantonen dat ook zij in het verleden belaagd werden door Kosovaarse Albanezen. Verder merken ze op dat ook volgens Amnesty International er op dit moment geen aanvaardbare voorwaarden in Kosovo zijn om Roma terug te sturen. Zij beschouwen, aldus verzoekers, elke afwijzing van tijdelijke internationale bescherming als voorbarig en een gedwongen terugkeer als een schending van het non-refoulementbeginsel. Verzoekers citeren tot slot opnieuw uit het rapport van Amnesty International d.d. 27 september 2010 en besluiten dat het duidelijk is dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel, minstens de materiële motiveringsplicht grovelijk heeft geschonden door met het rapport en de overige informatie geen rekening te houden.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De Raad wenst vooraf op te merken dat in het kader van de eerste twee asielaanvragen van eerste verzoekster en tweede verzoeker werd vastgesteld dat Duitsland verantwoordelijk was voor de behandeling ervan. (zie punt 1.1. tot 1.4.). Eerste verzoekster en tweede verzoeker beslisten echter om geen gevolg te geven aan de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 februari 2010 (zie punt 1.4.) en dienden op 5 november 2010 een derde asielaanvraag in (zie punt 1.5.). Uit dit gedrag blijkt dat een snelle en efficiënte behandeling van hun asielaanvraag voor verzoekers geen prioriteit is en bijgevolg hun behoefte aan bescherming allesbehalve acuut.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen

internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k)) van de voornoemde richtlijn.

2.5. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

2.6. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielvragen, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Met betrekking tot de nationaliteit van verzoekers, dient op grond van de gegevens van het administratief dossier te worden besloten dat zij hierover geen duidelijkheid scheppen. Verzoekers hebben steeds verklaard van Kosovaarse nationaliteit te zijn (zie o.a. AD derde AA, stuk 16, Vragenlijst tweede verzoeker, p. 1) en ontkenden uitdrukkelijk van Servische nationaliteit te zijn (zie AD derde AA, stuk 3, gehoorverslag tweede verzoeker CGVS 30/08/2011, p. 10). Anderzijds dient te worden vastgesteld dat onder andere een origineel Servisch nationaliteitsbewijs van eerste verzoekster werd voorgelegd (AD derde AA, stuk 19, Documenten, Nationaliteitsbewijs). De verzoekende partijen schieten tekort in de op hen rustende medewerkingsplicht door hieromtrent geen duidelijkheid te scheppen. Gelet op deze onduidelijkheid betreffende de nationaliteit van verzoekers dient de behoefte aan bescherming beoordeeld te worden overeenkomstig dat van een staatloze, met name ten aanzien van het land van hun vroegere gewone verblijfplaats. Aangezien verzoekers verklaarden tot 1999 steeds in Vucitern (Kosovo) te hebben verbleven (AD derde AA, stuk 3, gehoorverslag tweede verzoeker CGVS 30/08/2011, p.3), dient hun asielaanvraag ten aanzien van Kosovo te worden beoordeeld (cf. RvV 24 juni 2010, nr. 45 396).

2.7. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde tweede verzoeker, als antwoord op de vraag wat hij vreest bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst en wat hij verwacht bij een eventuele terugkeer, dat hij vreest voor de Albanezen (AD derde AA, stuk 16, Vragenlijst, p. 2). Toen hem vervolgens werd gevraagd zijn vrees nader toe te lichten en kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op die vrees of het risico, gaf tweede verzoeker, die verklaart Kosovo in 1999 te hebben verlaten omwille van de oorlog en nadien nooit meer te zijn teruggekeerd (AD derde AA, gehoorverslag tweede verzoeker CGVS 30/08/2011, p. 3-5), aan dat een kennis van hem door Albanezen werd vermoord toen hij naar Kosovo terugkeerde om een nationaliteitsbewijs te gaan vragen. Tweede verzoeker stelde dat de man in kwestie werd vermoord omdat de Albanezen hem geld vroegen, maar hij hen dit niet kon geven (AD derde AA, stuk 16, Vragenlijst, p. 2). Verder gaf tweede verzoeker aan dat hij hetzelfde vreest, of erger nog en merkte hij op dat *"Ik kan bij niemand terecht in Kosovo, ik heb daar niemand meer. Overdag zou ik daar misschien kunnen overleven, maar 's nachts niet. 's Nachts zou ik doodgaan. Bovendien kan ik daar niet werken."* (Ibid., p. 2). Toen hem op het einde van het gehoor gevraagd werd of hij nog iets wenste toe te voegen, stelde hij: *"Ik heb nooit problemen gehad, maar de situatie is zo dat ik niet meer kan terug keren"* (Ibid., p. 3).

Op het Commissariaat-generaal verklaarde tweede verzoeker, toen hem werd gevraagd om welke redenen hij in België asiel aanvraagt, dat *"Ik ben asiel komen vragen omdat ik niet meer naar Kosovo mag. Ze hebben mijn huizen verbrand. Ik mag daar niet meer naar toegaan. Er zijn allemaal Albanezen daar. Mijn vrouw is ziek. Huizen zijn verbrand. Ik heb geen vertrouwen meer in mensen. Ik heb schrik dat ze ons daar in brand gaan steken. Ze hebben een familie daar in brand gestoken 's nachts. Mijn kinderen zijn hier groot geworden, in Europa opgegroeid. Ze weten van niks"* (AD derde AA, stuk 3, gehoorverslag tweede verzoeker CGVS 30/08/2011, p. 13). Toen tweede verzoeker, die voorts gewag maakte van het feit dat een familie die van Duitsland naar Kosovo zou zijn gerepatriëerd, door hun Albanese buurman in brand zou zijn gestoken omdat ze geen geld konden geven, gevraagd werd om welke specifieke reden(en) hij en zijn familie asiel aanvragen, antwoordde hij: *"Ik heb schrik om daar gedaan, schrik van de Albanezen. Ik heb geen familie daar. Ik heb schrik voor mijn kinderen, mijn dochter. Mijn vrouw is ziek, zij neemt veel medicatie. Zij overleeft enkel met medicatie. En ik heb al mijn familie hier in Europa"* (Ibid., p. 13). Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom hij asiel aanvraagt,

antwoordde tweede verzoeker: *"Ik mag daar niet teruggaan. Je kan er 's nachts niet buiten gaan. Ze willen ons niet omdat we Roma zijn. Hebben jullie gezien wat er gebeurd is in Mitrovica, op de televisie. Ik wil gaan werken. Mijn zoon ook. Ik wil geen OCMW, gewoon gaan werken. De kinderen gaan allemaal naar school, ik ook (Ibid, p. 13). Gevraagd wat hij concreet vreest in Kosovo, verklaarde tweede verzoeker: "Ik heb schrik. Ze gaan ons vermoorden. De Albanezen haten ons" (Ibid, p. 14). Wanneer de commissaris-generaal tweede verzoeker, nadat deze had verklaard zijn vrees te baseren op moorden gepleegd tijdens de oorlog, erop wees dat de oorlog intussen tien jaar geleden is en de situatie intussen is veranderd, merkte laatstgenoemde op: "Het gaat daar nooit rustig zijn daar. Er is nog steeds oorlog. Je kunt daar niet werken. Je kunt de mensen daar niet vertrouwen. Ik ga misschien werk vinden. Maar ik kan ze niet vertrouwen. Mijn broers zijn allemaal in België en Frankrijk. Ze hebben hun huizen en ze hebben werk. Daar heb ik niemand" (Ibid, p. 14). Tweede verzoeker lichtte verder toe dat hij de familie waarover hij eerder had gesproken, die van Duitsland naar Kosovo zou zijn gerepatriëerd en die in brand zou zijn gestoken, niet persoonlijk kende. Het incident zou volgens hem een zes- tot zevental jaar geleden hebben plaatsgevonden en op televisie en de radio zijn gekomen (Ibid, p. 14-15). Toen de commissaris-generaal tweede verzoeker erop wees dat uit informatie blijkt dat er vandaag de dag voldoende bescherming is voor Roma in Kosovo, ook in Vucitrn, en dat er over het algemeen geen redenen zijn waarom hij, als Roma, in Kosovo vervolging zou vrezen vanwege de Albanezen, merkte laatstgenoemde op: "Dat is niet waar, ze zeggen alleen dat het zo is. Ze gaan niet zeggen dat ze iemand vermoorden. Ze gaan geld vragen en als ik niet geef, gaan ze mijn vrouw en dochter verkrachten voor mijn ogen. Mijn vrouw is ziek. Als zo iets meemaken, dat gaat ze niet overleven. Migraine, hartproblemen, rugproblemen, problemen aan de benen en aan de arm. En de hersenen" (Ibid, p. 15). Wanneer de commissaris-generaal vervolgens opmerkte dat hij reeds over die andere familie had gesproken en hem de vraag stelde waarom hij denkt dat met hem hetzelfde zou gebeuren in geval van een terugkeer naar Kosovo, antwoordde tweede verzoeker: "Het is gans normaal. Ze gaan u voor tien euro vermoorden daar. We hebben gewoon schrik. De politie kan daar niet altijd bewaking doen. Overdag wel, maar 's nachts niet" (Ibid, p. 15). Gevraagd waarop hij zich baseert om te zeggen dat de politie hem niet kan beschermen, stelde tweede verzoeker: " 's Nachts kunnen ze niet komen bij mij, ze hebben hun eigen werk. Ze kunnen niet hele tijd bij mij blijven" (Ibid, p. 16). Toen de commissaris-generaal tweede verzoeker vervolgens vroeg of hij concrete redenen heeft om te geloven dat hem iets zou overkomen en wat de reden is waarom men specifiek hem en zijn familie zou viseren, antwoordde hij: "Neen, maar ik heb schrik van mijn burens daar. Dat zijn allemaal Albanezen daar. Behalve ik daar in het midden" (Ibid, p. 16). Gevraagd of hij niet in een andere stad kan gaan wonen waar er veel Roma zijn, in een andere Mahalla in Vucitrn, of in een andere stad in Kosovo, merkte tweede verzoeker op: "Neen, ik heb daar niemand. Heel mijn familie is in Europa. Ze hebben allemaal papieren. Mijn vader is hier overleden. Kinderen hier opgegroeid ik wil ze niet kwijt geraken" (Ibid, p. 16). Tweede verzoeker heeft, zo stelt de Raad vast, doorheen zijn asielpprocedure nooit enige melding gemaakt van concrete problemen waarvan hij of zijn familie recentelijk in Kosovo het slachtoffer zouden zijn geweest. Integendeel, hij maakte enkel melding van problemen waarmee zij tijdens de oorlog in 1999 zouden zijn geconfronteerd geweest en geeft zelf aan toen uit Kosovo te zijn vertrokken en nadien nooit nog te zijn teruggekeerd. Tweede verzoekers vrees dat hij en zijn gezin bij een terugkeer naar Kosovo door de Albanezen zullen worden vermoord, berust aldus niet op enige concrete en recente persoonlijke ervaring. Het betreft louter vermoedens die, zo stelt de Raad vast, niet gesteund zijn op enig objectief gegeven, doch enkel en alleen gebaseerd zijn op beweringen van tweede verzoeker dat een buurman alsook een voor hem wildvreemde familie bij hun terugkeer in Kosovo door Albanezen om het leven zouden zijn gebracht. Verzoekers staven deze beweringen niet in het minst. Tweede verzoekers vrees is derhalve louter hypothetisch. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen, welke ter zake dus evenwel ontbreken. Verzoekers' verklaringen dat zij in Kosovo bij niemand terecht kunnen omdat zij er geen familiebanden en geen huis hebben en misschien geen werk zullen vinden, vormen problemen van praktische, logistieke en socio-economische aard die als dusdanig vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag en onvoldoende zwaarwichtig om als ernstige schade te kunnen worden gekwalificeerd. De Raad acht de door verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade geenszins bewezen. In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaat deze vaststelling om het beroep ongegrond te verklaren.*

2.8. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Inzoverre verzoekers beweren dat geen rekening werd gehouden met de huidige situatie in Kosovo, zoals die blijkt uit bepaalde internationale rapporten die zij citeren, zoals het "World Report – Kosovo" van 24 januari 2011 van Human Rights Watch en het document van Amnesty International "Not Welcome Anywhere. Stop the Forced Return of Roma to Kosovo" van 27 september 2010, merkt de Raad op dat verzoekers deze rapporten niet op hun concrete situatie betrekken waardoor zij op grond van deze rapporten geen individuele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken. Bovendien is deze algemene informatie niet van aard om de meer specifieke informatie over de gemeente Vucitern zoals opgenomen in het administratief dossier (AD derde AA, stuk 20, Landeninformatie, SRB , Kosovo, Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Vucitern, 27/01/2010) te weerleggen. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat het rapport van Amnesty International betrekking heeft op de gedwongen terugleiding van Roma naar Kosovo, wat *in casu* niet aan de orde is aangezien de bestreden beslissingen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus behelzen en geen gedwongen terugleiding van verzoekers inhouden.

2.9. Wat de medische problemen van eerste verzoekster betreft, stelt de Raad vast dat op generlei wijze wordt aangetoond dat de eventuele problemen bij de behandeling ervan zouden zijn ingegeven door één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. De nexus met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag wordt geenszins aannemelijk gemaakt. Voor een beoordeling van de medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming, dient eerste verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in te dienen, wat zij overigens zou hebben gedaan (bestreden beslissing eerste verzoekster, p. 1).

2.10. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat eerste verzoekster en derde verzoeker hun aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbinden aan deze van tweede verzoeker, hun echtgenoot respectievelijk vader. Zij steunen zich op de door hem aangebrachte motieven en roepen zelf geen eigen motieven in.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN